

BODEGA NEZA

Zabayno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.

Pomlad prihaja ali klerikalno-nemško-vladna nevihta . . .

Borštnik.

„Čudni ljudje, ti Ljubljančani. Prej so mi peli slavo — potem me celo leto nič niso hoteli poznati — na koncu sezone pa mi zopet pojejo slavo . . .“

V gostilni.

Gost: »Francelj, prinesi mi kupico vode, da malo vino pomešam.«

Francelj: »Saj so že oče pridali vode« . . .

Zadnja želja.

Neki kmet je ležal na smrtni postelji. Zato je dal k sebi poklicati najprej duhovnika. Duhovnik je mislil, da se bo dal prevideti, toda kmet ga je samo prosil, naj malo ob postelji posedi. Nato je dal poklicati še advokata. Advokat je mislil, da bo gotovo oporoko delal, toda kmet ga je samo prosil, naj se vsede na drugo stran postelje. Gospoda sta dolgo čakala, a nazadnje sta kmeta vprašala, zakaj ju je pravzaprav poklical. »Zato«, odgovori kmet, »ker sem hotel umreti med dvema razbojnikoma« . . .

Samostansko ribištvo.

(Pesem z dežele.)

Pred več sto leti samostani vode v oblasti so imeli, enkrat menihi skupaj zbrani tako tožiti so začeli:

Kaj, bratje, nam je narediti, denarja vedno je premalo — kje bilo bi denar dobiti, da bi za vse zadostovalo?

Menih pa eden — zvita glava — med njimi tiho premišluje, in misli: »ta bo najbolj prava«, menihom to-le nasvetuje:

»Ker rib imamo zdaj preveč, denarja pa premalo, to ni tako težavna reč, naj rib bi se prodalo.«

Menihi bili vsi so zadovoljni in so nasvetu pritrdili, od radosti so se trebuhu polni, na lepše čase veselili.

A eden bil je zviti ptiček in stvar tako-le je prevdaril, da kmet bi tudi lahko imel dobiček in bratom bi kupčijo skvaril.

Zato je dal nasvet: da bo denarja dosti, naj se pregrešni svet, večkrat na leto posti.

Za takrat naj meso, ljudem se prepove, le naših rib samo, vsak lahko se naje.

Tako menihi tudi so storili, iz prižnic post oznanovali, sami so dobro se gostili, denarja mnogo so nabrali.

Od našega omizja.

(Kako se želodčnega raka obvarujemo.)
Sodnik: Trгоvec Koder je torej čisto na koncu, raka ima v želodcu . . .«

Okrožni zdravnik: »Prav mu je, tak škrtec, nikdar si ni privoščil poštenega kosila!«

Oficijal: »Pa župnik pri Sv. Jerneju ima tudi raka v želodcu.«

Okrožni zdravnik: »...ta pa ni samo jedel, ampak tudi žrl...« P.

FRANCE ŠTAJER:

V drevoredu.

S a m o: Danes ponoči je izbruhnil na Dunaju hud požar. Vnela se je tudi ministrova palača. Žalibog je zgorel ekszellenca minister. Pravočasno se je sicer zbudil in se oblekel. Edino kravate ni mogel izbrati, namreč zavratnice, da bi pristojala obleki! Dolgo je izbiral: vijoličasto, rumeno, zeleno, rujavo, opalasto, oranžno — dokler ni zgorel. N. v m. p.!

P e n z i j o n i s t: Danes je ušel Zalar iz preiskovalnega zapora. Vsem paznikom je namreč postrigel brke in spletel vrv, po kateri se je spustil v globočine.

S a m o: Ali poznate park in grad Miramar blizu Trsta! Tam je bival nadvojvoda Maksimilijan! — Potem je pa odjadrал v Mehiko, kjer je bil nekaj časa cesar, a so ga Mehikanci lepega dne obsodili na smrt in tudi usmrtili! — Zdaj je pa postalo Mehikancem zopet dolgčas in premišljujejo, koga bi povabili iz Evrope, da bi se šel cesarja! Mehikanci bi imeli radi zopet malo špasa!

P e n z i j o n i s t: Nemčija pošilja v Turčijo vojaške inštruktorje, da poučujejo turške oficirje vojaške znanosti: strategijo, taktiko, streljanje in tudi kako se nosi monokel ter uporablja »Schnurrbartbinde«. — In nekā podjetna zamorska država je prosila našo vlado, naj pošlje par inštruktorjev za škandale!

S a m o: To bi ne bilo neverjetno!

P e n z i j o n i s t: Pri naš bi morali sploh prepovedati besedo: neverjetno!

S a m o: Celo leto, ah, kaj celo leto, celo življenje se zdi človeku v teh krajih, kot april, kot prvi april!

P e n z i j o n i s t: Že to je neverjetno, da se midva dobro razumeva: umetnik in —

S a m o: — in general —

P e n z i j o n i s t: — v penziju se veda!

S a m o: April! In solnce sije že par dni! 10. marca je deževalo ter snežilo. Vi ste rekli, da bo deževalo ter snežilo 40 dni zapored. Ampak 18. marca je bilo lepo. Morebiti celo prej! Toda zdaj je tudi lepo vreme!

P e n z i j o n i s t: Hm, preroki pravijo: Kakoršen god praznuje 40 mučnikov, takih dni mu sledi 40!

S a m o: No, zdaj vidite, da bi morali praviti prerokom: teslo!

P e n z i j o n i s t: Teslo goralidol, da je končno pomlad prišla! Ah, pomlad! Drevo poganja spomladi, cvete — potem

rodi sad in pozimi počiva. In spomladi se drevo takorekoč zopet pomladi. Le človek se stara in stara, pomlad mu mine in se več ne vrne, nikoli več se ne vrne!

S a m o: Jaz ljubim pomlad in poletje, kajti takrat bivate lahko na prostem, kjer je lepše kot pozimi v zakurjeni sobi. Solnce sije in ptički žvrgole.

P e n z i j o n i s t: Tam je švignila gaščarica ali martinček! Kako je majhna! V Egiptu pa žive velike gaščarice, namreč krokodili. Gaščarica se nas boji, a krokodil vas bi požrl! Tako je tako, krokodil požira ljudi! — A ihnevmon, malo večja živalica kot podlasica, pa požira krokodilova jajca!

S a m o: Takrat pri Jajcu ste se postavili, gospod general!

P e n z i j o n i s t: Takrat sem bil mlad in imel sem toliko prijateljev, tovarišev, a zdaj sem star in sam!

S a m o: Nikoli ne občuti človek tako silno samote, kot ponoči, če lije enakomerno dež — uro za uro!

P e n z i j o n i s t: Ko vstopi človek v penzijo, občuti samoto. Prej so defilirali pred mano bataljoni in regimenti. Celo župani so me pozdravljali.

S a m o: En župan vas pač gotovo še pozdravlja!

P e n z i j o n i s t: Edino le en župan me še pozdravlja in se trikrat prikloni, čeprav sem že penzionist. — Ampak vojaki me več ne poznajo. Regrut gre mimo mene in me niti ne pogleda. Nihče me ne bi danes ubogal. Če bi požvižgal vrabcu, ne vem, če bi prifrčal!

S a m o: Danes gotovo ne bi prifrčal, čeprav mu bi ponujali konoplje.

P e n z i j o n i s t: Zakaj ravno danes ne?

S a m o: Ker se boji mačka!

P e n z i j o n i s t: Mačka? Jaz ne vidim mačka!

S a m o: Jaz ga imam, pa prav salamskega mačka imam danes! — Včeraj sem zopet razgrajal pod njenim oknom — in ko sem bežal pred policajem, bi kmalu padel v Ljubljano!

P e n z i j o n i s t: Ali vas je kaj oblila gosposična, ko ste ji peli?

S a m o: Spi kot medved, oziroma spi kot kralj Matjaž! Toliko sem ji že pisal pisem in razglednic, ampak — nič odgovora! — Zdaj sem se pa res naveličal. —

P e n z i j o n i s t: Morebiti se je ona naveličala, ker ste ji godli vedno na staro lajno!

S a m o: Jaz sem ji brenkal na gitaro ter gledal zlate zvezde in pel o ljubezni

Na dan 1. aprila.

„Klerikalcem in ministrom se ne sme nič zverjeti; oni vedno govore, kakor da je vsak dan — prvi april.“

V kavarni. Ona (držača pred seboj časopis »Sport im Bild«): Zakaj pa so tukaj tudi slike novoporočencev? On: Kaj ni poroka šport?

*

Zarekel se je. Nekod so sklenili uvesti električno razsvetljava. Ko so prišli delavci elektrotehnične stroke, je zaklical nekdo v veselju: Električni delavci so že tukaj!

*

Iz šole. Profesor: Kaj je prozorno telo? Učenec: Prozorno telo je tisto, skozi katero se vidi svetloba. Profesor: Imenujte zgled! Učenec: Luknja pri ključavnici.

*

Hitro je računal. (Žena (možu): Hiti brzo po zdravnika! Slavko je požrl desetico. Mož: Ženske ste pa res čudne. Za 10 vinarjev bom moral plačati zdravniku 4 krone.

ter vzdihoval, da ne morem več živeti brez ljubezni, da ne morem več živeti brez ljubice, ki me bi ljubila vsaj malo, malo, malo . . .

Penzionist: In ona vas ni niti oblila? — No, oblila vas bi pač lahko.

Samo: Saj me ne razumete, gospod general. Zlasti zdaj spomladi se zbudi v človeku neko divjeplamteče hrepenenje, da bi objel ljubico in jo objemal, objemal — ter poljubljal na tilnik! Navidez sem slabič, toda v sebi čutim moč, da bi levu izpulil grivo ter napravil ljubici muf! Biku bi izruval rogova ter trobil, ali pa si ga privezal ob pas in položil vanj jesih, vodo ter oslo — in šel kositi! In kosil bi divje, neusmiljeno, bele cvetke, rdeče cvetke, vijolice, ciklame —

Penzionist: Pardon, nedavno sem utrgal cvetko, ki je bila podobna ciklamam, ampak ni dišala.

Samo: To je bil najbrže pasji zob.

Penzionist: In če vijolica ne diši?

Samo: Je pasja vijolica — in če peteršiljček ni dober, je pasji peteršiljček. In Slovenci smo: Windische Hunde! Psi . . . Res: pasja smola.

Penzionist: In če se ženi toliko psov v drevoredu, je to pasji drevored . . . Zu dumm!

Samo: Zdaj je april, ampak popoldne je tako vroče, kakor bi že nastali pasji dnevi. —

Dober odgovor. Ter-
cijalka: Zakaj nosijo
kapucini brado? Dijak:
Da se jim ni treba umi-
vati!

*

V slov. gledališču.

Pri hrvatski operi či-
ta gospodična gledališki
list in pravi svoji ma-
ma:

»Ko bi človek vedel,
kaj je to: »prolog in
epilog...«

Mama: I, saj si se
učila v šoli hrvatsko.

Gospodična: Se-
veda, pa toliko se nisem
naučila...

Molk.

*

Ljuba Neža!

Tonček Kvadrat je bil
študent. Ker pa ni bil
preveč bistrega uma, je
v drugem semestru pa-
del. Zakaj je padel ni
pisal očetu, ampak pisal
mu je: »Ljubi oče poš-
lji mi takoj 20 K, dru-
gače se ustrelim. In res.
Drugi dan dobi po pošti
— revolver!

Najnovejši prijatelj slov. mladine.

Štefe v pravi obleki.

Ljuba Neža!

Gospod katehet razpravlja v šoli z
otroci šesto božjo zapoved ter konča z
besedami: ». . . tudi ne smete gledati na-
gih slik in podob, katere dandanes toliko-
krat vidimo očitno izpostavljene.«

Nato se obrne k mali Francki ter
vpraša:

»Česa torej ne smeš gledati?«

Francka: »Nagih angeljčkov v
farni cerkvi.« O.

Draga Neža!

Pred neko sodnijo se je odigral pri
obravnavi med sodnikom in obtožencem
slededeči razgovor:

Sodnik (obtožencu): Zakaj ste Vi
gosp. tožitelju po vseh psovkah zasolili še
krepko zaušnico?

Obtoženec: Zato ker je gluha, go-
spod sodnik. A. H.

Ljuba Neža!

Star učitelj je pripovedoval to-le
zgodbo: »Ko sem služboval v Škofji Loki,
sem imel paglavca, ki je jecljal. Nekoč
mu rečem: »Govori počasi: fižol! In res,
zategne: f-i-i-i-ž-ž-o-o-l-l! Hitreje, pra-
vim. F-i-i-ž-o-o-l! »Tako, sedaj pa urno!«
pravim. »Fežk!« se odreže paglovec!

Vzdih na pogrebščini.

»No, hvala bogu, zdaj sem rešen vseh
skrbi; ženo smo srečno pokopali, Janez
je v Gradiški, France je v prisilni delav-
nici, Mica je šla pa v Trst...« P.

Telegram:

Prekupovalec sporoča mesarju: »Jutri
bodo vsi prešiči na kolodvoru; vas tudi
pričakujem. Jaz pridem šele jutri, ker
osebni vlak ne jemlje volov s seboj. Slaba
kupčija — cena govedi se je zvišala. Ako
potrebujete volov, obrnite se name« . . .

V gostilni.

(Dolenjski kmetje so vsled doklad na vino prekrstili žganje po dež. poslancih)
„Človek bi ga pil, ko bi ga s tem uničil; ampak: čim bolj ga piješ, bolj ga podpiraš...“

Ljuba Neža!

Pri nas smo imeli misjon. Ženske gospodov patrov kar niso mogle prehvaliti. »Ježeš, ježeš, kako so dobri« — so si pripovedovale med seboj — »in nič ošabni niso; vsega smo jim znosili v farovž: jajca, masla, piščet, kokoši in svinjine, še denarja. Oh, oh, in nič se niso branili, vse so vzeli, fajn gospodje so!« — In zato so rade hodile k spovedi. Marijina hčerka iz boljše hiše je pri spovedi bolj po gosposko zavijala in modri pater je takoj uganil, da jo je najbrže pokvarilo slabo čtivo. Zato je začel grmeti: »poseben greh pa je, slabe časopise in knjige brati. Časopisi so tako znani, kateri so prepovedani, knjig pa ne morem vseh našteti, preveč jih je. Sicer pa nam narekuje že naša vest, katera knjiga je pohujšljiva in katere ne smemo brati. Prepričan sem, da poznate več knjig, o katerih sami veste, da jih je greh čitati. Kaj ne da? Kar spomnite se... imenujte mi za vzgled kako tako, katera se vam je posebno pohujšljiva zdela, da bom spoznal, če ločite pravilno dobro od slabega!« — Ko dekle le molči, jo znova naganja: »No, le naslov povejte, vsaj eno

tako knjigo mi imenujte!« — Nato odgovori Marijina hčerka nekoliko v zadregi:
»Škofova brošura!«

P.

Ljuba Neža!

Učiteljica na neki mestni šoli dá svojim učenkam nalogo, v kateri naj opišejo kako posebno nepričakovano veselje. Neka učenka je napisala sledeče:

»Živela sta enkrat en mož in ena žena. Bila sta dobra, ampak večkrat žalostna, ker nista imela nič otrok. Čakala sta leto za letom, a otrok nista dobila. Zgodilo pa se je, da je moral mož v Ameriko in ostal je tam več let, ter si pridobil mnogo denarja. Nato je krenil zopet proti domu in našel je doma ne samo enega, ampak tri otroke. To je bilo nepričakovano veselje zanj.«

O.

Ljuba Neža!

Občina Breg je postavila velik kamniten križ in pod njim napis, ki govori jasno, kdo ga je postavil:

Naš gospod Jezus Kristus — je bil na križ pribit — na stroške občine Breg, 1. maja 1890.

Mihec Posedač

pripoveduje:

»To-le pismo sem prejel:

»Dragi Mihec!

Sedaj, ko se nam bliža Velika noč, vem se odločil, da se spomnim i Tebe, kakor tudi drugih zaspancev v »beli Ljubljani.«

Nimam sicer namena, da bi voščil samo srečno Veliko noč, ampak pridem kakor prorok, ter vam oznanjam pokoro; in te ste potrebni. — Ti, ki si v Ljubljani do dobrega poznan, mi boš odpisal in obrazložil, če se bo to, kar Ti bom sedaj popisal, kaj spremenilo. V mrtvih črkah hočem napisati žive grehe vaše!

Le poslušaj! — Ko sem sedel pred maloznanim spomenikom ter premišljeval o nesrečni kranjski politiki, se prisede k meni Tomaž Pohajač, ter pravi: »Pismo sem dobil iz Ljubljane. Med drugim stoji zapisano, da je knez in škof ljubljanski poslal Boltatuga Pepeta radi finančnih kriz in slabega zadržanja v penzijo« — »No, to ni nobena izguba za slovenski narod,« sem dejal. — »To ne,« pravi Tomaž »ampak to je izguba, da se naša inteligenca tako na debelo ponemčuje, kakor se je Boltatu Pepe lagal. Le pomisli: Če bo šlo tako naprej, bo ob sokolskem zletu samo toliko Slovencev v Ljubljani, kolikor bo — uniformiranih Sokolov! — Potreba bo pisati »Bodeči Neži«, naj stopi na prste, ter malo poškilni na te meščane, da nas v tujini ne bo sram. Povedati je treba, da soproga našega graškega magistratnega ravnatelja ne govori nikoli in nikdar dru-

gače kakor nemško, ker je rojena Nemka. Pa tudi ravnatelj se drži tega. In soproge graških odvetnikov in njihne hčerke. Te, te, so šele prave Nemke! V Ljubljani pa še enega samega stavka ne more taka dama samo slovensko povedati! In profesorji in uradniki in še marsikdo drugi. Vsi so potrebni pokore in spreobrnjenja. Če bo šlo tako naprej, se nas bo sramoval kmalu sam bognasvaruj.«

To vse potreba napisati in podčrtati. Torej piši Tomaž, piši in podčrtaj. Tako podčrtaj, da bodo vsi videli!»

In pravični Tomaž je odšel po novine, da pogleda, kaj se godi po slovenskem svetu.

Jaz sem si pa mislil: Kaj bom drugo poročal kakor živo resnico? In napisal sem resnico Tomaževo. — Ravnajte se po njej, da ne pride hujša, hujša kakor potres o Veliki noči 1895!

Čas pokore je. Spoznajte svoje grehe in skesano se poboljšajte!

Obilo narodnih pozdravov iz nemčurskega gnezda Ti pošilja

Dorče Cvek.

Pripis: Da se ne bo mislilo, da smo v domišljiji srečnejši kakor smo v resnici, sem podal pismo brez okraskov in brez okrajšav. Če bo zadostovalo, ne bo potreba obelodaniti (še veliko v zalogi) takih resnic!

Miha Posedač.

»Gospod župan, kaj pa imate danes v Gorici?«

Župan: »Prinesel sem zastavit medajce naših podžupanov.«

»Pa so kaj vrgle?«

Župan: »Eh, rečem vam, da za vse tri podžupane ne bi dobil toliko, kot za medajce.«

»Torej dober kšeft!«

Ljuba Neža!

V nedeljo je bilo v Šmarjah veliko ljudi, ki so prišli ogledovat spomenik naših medajčarjev, slavnih volilnih kričačev, a v veliko žalost jim je bilo, ker niso videli spomenika. Naj oprostite, ker naše županstvo je polževo hitrih nog.

(Opomba. Eden naših odlikovanih je izgubil medajco. Škoda, ker je bila iz čistega svinca, svetila se je kot sveča v lerni. Pošten najditelj naj jo prinese v občinski urad, ker dobi postavno nagrado.)

Oglas.

Na pustni torek je v vasi Š. na Vipavskem več čukov izgubilo vsebino svojega želodca. Kdor je kaj našel, naj naznani na pošto ležeče Vipava 48.

Celibat . . .

„Tudi jaz sem za celibat učiteljic: ako so grde, jih nihče ne vpraša, ako pa so lepe, lahko drže celibat tako, kakor mi . . .“